

mad wäggenad wiija landwad. Kus wägga ker-
ge maa on, seäl weab ta sawwe ja penikest krusi
pedle, laotab sedda otsego sitta, ja kännab sedda
siise. Nenda on temma üht põllo, mis 45 Ru-
bla wärt olli. nenda parrandand, et ta nüüd
200 Rubla wärt on.

Nisugguse plüdmisse ja katsumisse läbbi on
temma siis õppind, et üks maa-suggu teisi suggu-
maad parrandab: raske maa parrandab lerge, ja
sawwi parrandab liwamaad, ja ükski ma ei olle
ni sant, et ta ei woiks targa tõe, sentamisse ja
sitta läbbi parremaks tehud sada. Üht teisi par-
randamist on ta nende wessi-waodega ettemotnud.
Ta näggi, et nende wessiwadega nõtko maa sees,
paljo maad ilma pruulimatta jääb, ja et willi
kahhepool nende waggode sandiste kaswas. See
pärast laewas ta wähhä hawast omma nõtko
põllus krawid (laewandud) kahhe jalla süggawad;
täitis neid krusi ehl jde kiwidega täis, kattis
kusehaggo nende ülle, ja panni siis sedda mulda
jälle krawide pedle. Wessi wallub nüüd isseen-
nesest nende kiwide wahheie, ja temma woib
pedl lergeste kända, nenda kui muu maa pedl.

Nenda on ta üht põllo mis nõtko kohhas olli, ja
saggedaste hopis wee all seisis, parrandand, et
wessi temmale ialgi ligo ei tee. Ka teggi temma
ennam lapstad ja naerid ja porfandid mahho,
kui temma nabri rahwas, ja kartohwliid on tem-
ma leige essite ommas kallas hulgamisi kälwand,
ja sedda kasso tundaud, mis nemmad saatwad.
Ja nenda peab Jakob omma suurt perret hästi
hüles, on ommad wõlad maksand, ja peälegi rik-
kaks sanud.

Henriki Willem panni sedda keil targa-
ste tähhäle, ja mõtles ennese meeles: „Passe
„mind agga kojo tulla, käl ma siis ka katsun sed-
„da wisi eddasi sada. Ei ma olle ni rummal kui
„monnikad, kes mõtlewad: se oüks mul kām-
„nes tõe, ni paljo waewa nähha!“ Waewaga
inuimenne leiba sõõb.